

Sygn. akt X GC 1317/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Łazarski
Protokolant:	Stażysta Szymon Wójcik

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 1217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1317/16

UZASADNIENIE

W dniu 3 lutego 2016 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej w Ł. o zapłatę kwoty 3060 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 marca 2013 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że w dniu 7 października 2012 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. o nr rej. (...), należący do poszkodowanego R. M.. Poszkodowany, w związku z utratą możliwości korzystania z pojazdu, zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego wraz z umową cesji wierzytelności przysługującej mu z tego tytułu od ubezpieczyciela sprawy szkody – pozwanej. Najem pojazdu zastępczego trwał od dnia 8 października 2012 roku do dnia 7 listopada 2012 roku. Koszt najmu zamknął się kwotą 5 610 zł netto, jednak pozwana, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady, wypłaciła jedynie kwotę 2 550 zł.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

W dniu 29 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

We wniesionym w dniu 25 maja 2016 roku sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność za sprawcę zdarzenia z dnia 7 października 2012 roku oraz, że uznając swoją odpowiedzialność co do zasady tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu wypłaciła kwotę 2 550 zł, która to jej zdaniem w pełni rekompensuje poniesioną z tego tytułu szkodę. Pozwana zarzuciła, że powódka nie wykazała, ażeby koszt najmu pozostawał ekonomicznie uzasadniony, tym bardziej, że zdaniem pozwanej został on zawyżony. Pozwana zakwestionowała czas i stawkę najmu pojazdu zastępczego. W treści wniesionego sprzeciwu pozwana przede wszystkim wskazywała jednak na brak legitymacji czynnej powódki do występowania w niniejszym postępowaniu. Pozwana zarzucała, że z treści umowy cesji wynika, że przelewem została objęta kwota 4 620 zł, w związku z tym dochodzenie należności w wysokości jej przewyższającej jest nieuprawnione. Pozwana podnosiła również, że wobec faktu iż poszkodowany nie poniósł kosztów najmu pojazdu zastępczego, nie sposób uznać, że doznał jakiegokolwiek uszczerbku, tym bardziej, że z faktury VAT nie wynika jakikolwiek termin płatności.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała swoje dotychczasowe twierdzenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 października 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki C. o nr rej (...), należący do poszkodowanego R. M.. Uszkodzony pojazd był używany przez poszkodowanego głównie na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej. Poszkodowany jest płatnikiem podatku VAT. Sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia zawartą z pozwaną - (...) spółką akcyjną w Ł.. Pozwana przyjęła odpowiedzialność za powstałą szkodę, dokonując jej rozliczenia w wariantcie całkowitym.

Bezsporne, a nadto dowód:

- Pismo (...), k. 18-19
- akta szkody, k. 84
- oświadczenie, k. 35,
- zaświadczenie, k. 40-10,

W dniu 8 października 2012 roku poszkodowany zawarł z powódką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P., reprezentowaną przez K. Ł., umowę najmu samochodu zastępczego marki T. (...) o nr rej. (...). Tego samego dnia zmieniono markę pojazdu wynajmowanego na T. (...). Dobową stawkę najmu ustalono wg cennika. Czynności w zakresie najmu pojazdu zastępczego wykonywał z upoważnienia poszkodowanego P. S..

Dowód:

- umowa najmu wraz z aneksem, k. 24,
- pełnomocnictwa, k. 25-27,
- karta kontrolna, k. 30,
- cennik, k. 32,
- pełnomocnictwo, k. 42

W dniu 8 października 2012 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności – prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu w (...) Sp. z o.o. w P. auta zastępczego – przysługującą poszkodowanemu w związku ze szkodą

komunikacyjną z dnia 7 października 2012 roku, spowodowaną przez sprawcę posiadającym ubezpieczenie OC u pozwanej.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności, k. 28,
- oświadczenia dla ubezpieczyciela, k. 29

Najem pojazdu zastępczego trwał do dnia 7 listopada 2012 roku. Całkowity czynsz najmu pojazdu za 30 dni zamknął się kwotą 4 620 zł netto. W złożonym przez powódkę i poszkodowanego w dniu zakończenia najmu oświadczeniu potwierdzono, że w/w wierzytelność była przedmiotem cesji wierzytelności zawartej w dniu 8 października 2012 roku. Do dnia zakończenia najmu poszkodowany nie otrzymał odszkodowania z tytułu szkody całkowitej w uszkodzonym pojeździe.

Dowód:

- karta kontrolna, k. 31,
- oświadczenie, k. 34,
- oświadczenie do umowy, k. 36

W dniu 29 stycznia 2013 roku powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT na kwotę 5 610,00 zł netto, która została ustalona przy uwzględnieniu 30 dni najmu i stawki w wysokości 187 zł netto. A następnie pismem z dnia 6 lutego 2013 roku zgłosiła fakt wystąpienia roszczenia do pozwanej i wezwała ją do zapłaty kwoty 5 610 zł w terminie 30 dni.

Dowód:

- Faktura VAT z dn. 29.01.2013, k. 37,
- Zgłoszenie roszczenia, k. 28-29,43,
- Potwierdzenie odbioru, k. 43

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2013 roku pozwana przyznała poszkodowanemu tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego odszkodowanie w wysokości 2 550 zł netto zł, wskazując, że uznaniu podlegał wyłącznie okres 17 dni najmu pojazdu zastępczego przy zastosowaniu stawki 150 zł netto.

Dowód:

- decyzja z dn. 8.04.2013r., k. 33,

Stawki najmu pojazdu marki T. (...) są zróżnicowane i uzależnione od opcji najmu i jego długości i mieszczą się w przedziale kwot 129-175 zł.

Dowód:

- wydruk cennika K..pl, k. 78

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę prawną powództwa, stanowiły przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 w/w ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie natomiast do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art.22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Na wstępie wskazać należy, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie pozostał w zasadzie bezsporny. Pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z zasady, zaś istotą sporu w sprawie była jedynie wysokość należnego powódce odszkodowania. Pozwana wskazywała, że w jej ocenie brak jest podstaw do wypłaty odszkodowania przekraczającego kwotę wyłaconą, tj. 2 550 zł netto, albowiem zarówno czas najmu przekraczający uznane przez pozwaną 17 dni pozostaje ekonomicznie nieuzasadniony, a stawkę najmu powyżej 150 zł netto uznać należy za zawyżoną.. Ponadto pozwana kwestionując skuteczność zawartej pomiędzy stronami umowy cesji wierzytelności, podniosła zarzut braku legitymacji czynnej. Uzasadniając zgłoszony zarzut, pozwana wskazywała, że umowa cesji wierzytelności dotyczy kwoty niższej, aniżeli ta dochodzona pozwem, ponadto poddała pod wątpliwość skuteczność samego przelewu wierzytelności z uwagi na nie istnienie wierzytelności w chwili jej zbycia.

W pierwszej kolejności Sąd badał skuteczność podniesionego przez pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powódki.

Na wstępie Sąd zwrócił uwagę, że przelew wierzytelności, stanowi umowę między wierzycielem a osobą trzecią, mocą której dotychczasowy wierzyciel przenosi swą wierzytelność na kontrahenta (art. 509 k.c.). W wyniku przelewu nabywca wstępuje więc w prawa zaspokojonego w wyniku przelewu wierzyciela, a tym samym na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia i co do zasady każda wierzytelność, pieniężna i niepieniężna, może być przedmiotem przelewu, jeśli jest zbywalna w chwili zawarcia umowy przelewu i przysługuje ona wierzycielowi - cedentowi (H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 588; A. Ochanowicz, Zobowiązania..., s. 235; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1220; L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 504; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 917; H. Ciepła, T. Żyznowski, Głosa do wyroku...; H. Izdebski, M. Małek, Kodeks..., s. 610). Nawiązując do powyższego zaznaczyć także należało, że zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie istnieje ugruntowany pogląd, że oprócz wierzytelności istniejących, dopuszczalny jest przelew wierzytelności przyszłych, przy czym zakres i zasady przelewu wierzytelności takich wierzytelności powinny odpowiadać ogólnym regułom dotyczącym przelewu wierzytelności. Z tych względów kwestią zasadniczą jest wymaganie odpowiedniego oznaczenia przedmiotu przelewu (zob. m.in. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2003 r., V CKN 345/2001, Lex 79113, SN z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97 lex 31639, m.in. K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 919 i wskazani tam autorzy; K. Zawada (w:) System..., s. 1030; H. Izdebski, M. Małek, Kodeks..., s. 610)

W niniejszej sprawie cesją została objęta wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego i choć nie została skonkretyzowana co do wysokości w chwili zawierania umowy cesji, to w ocenie Sądu jej sformułowanie w umowie spełnia wszystkie wymogi określone prawem. Wskazać bowiem należy, że dla dopuszczalności i skuteczności przelewu wierzytelności wymaga się bowiem dostatecznego sposobu jej oznaczenia, zindywidualizowania, poprzez określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Istotne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone (E. Gniewek kodek cywilny- komentarz Warszawa 2001 r. s.940, A.Rztecka Gil komentarz kc Lex). Co

istotne kodeks cywilny nie wprowadza warunku wymagalności wierzytelności w chwili jej przelewu, zaś w przypadku sporu w tym zakresie nabywca uprawnienia zobligowany jest do wykazania, że uprawnienie będące przedmiotem przelewu przysługiwało zbywcy (tu poszkodowanemu), co niewątkliwie na gruncie niniejszej sprawy powódka, w sposób dostateczny wykazała.

Rozstrzygając w przedmiocie istnienia legitymacji czynnej, Sąd zwrócił również uwagę, że zgodnie z poglądem dominującym w orzecznictwie już samo powstanie wierzytelności o zapłatę czynszu najmu powoduje powstanie u poszkodowanego nowych pasywów, która pomimo iż nie została pokryta bezpośrednio przez poszkodowanego wchodzi w skład szkody. Podkreślenia bowiem wymaga, że poszkodowany w wyniku przeniesienia wierzytelności na powoda – wbrew twierdzeniom pozwanej - zwolnił się z obowiązku uregulowania należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a tym samym dokonał swego rodzaju „zapłaty”. Co więcej tutaj Sąd stanął na stanowisku, że zwiększenie się istniejących pasywów lub powstanie nowych jest niczym innym jak tylko poniesieniem straty przez poszkodowanego w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 lipca 2008 roku (sygn. akt III CZP 62/o8, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 106) wskazując, iż pojęcie strat jakie poszkodowany poniósł w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także niezaspokojone przez poszkodowanego, wymagalne zobowiązanie na rzecz osoby trzeciej (zob. także uzasadnienie do wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 13 września 2013 roku, sygn. akt VIII Ga 244/13).

Reasumując powyższe okoliczności, Sąd nie znalazł podstaw do uznania zawartej pomiędzy powódką, a pozwanym umowy cesji za nieskuteczną, a w konsekwencji zarzut braku legitymacji czynnej uznać należało za nieuzasadniony.

Przechodząc do dalszych rozważań w przedmiocie zasadności zgłoszonego roszczenia Sąd zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 361 k.c. oraz 363 k.c. ciężar dowodu w zakresie wysokości szkody spoczywa na poszkodowanym.

W niniejszej sprawie obowiązkiem wykazania wysokości szkody obciążona była zatem powódka (jako nabywca roszczenia o odszkodowanie), która w toku postępowania, uzasadniając zasadność dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, powołała się jedynie na wysokość kosztów najmu ujętych w wystawionej przez nią fakturze VAT. Podkreślenia jednak wymaga, że wystawiona przez powódkę faktura nie odzwierciedla wysokości należności, jaką miałby uiścić powodowi poszkodowany, albowiem jak wynika z umowy cesji wierzytelności poszkodowany w zamian za oddanie pojazdu w najem przelał na powódkę przysługujące mu względem ubezpieczyciela roszczenie o odszkodowanie z tego tytułu. Świadczeniem wzajemnym poszkodowanego w niniejszej sprawie nie było więc świadczenie pieniężne, lecz przeniesienie wierzytelności nazywane także w praktyce jako „najem bezgotówkowy.” W ocenie Sądu forma rozliczeń między poszkodowanym i wynajmującym nie pozwala na ustalenie, by koszty wskazane przez powoda w fakturze VAT mogły być uznane za równowartość kosztów poniesionych przez poszkodowanego czy też kosztów koniecznych do naprawienia poniesionego przez niego szkody. Podkreślić przy tym należy, że w przyjętym przez powoda modelu rozliczeń z klientami wartość wskazana w fakturze nie jest wartością kosztów obciążających poszkodowanego, nie można zatem uznać na podstawie faktury wystawianej w ramach opisanego wyżej modelu rozliczeń, że koszt wskazany na fakturze jest równoznaczny z wartością wydatków poniesionych przez poprzednika prawnego powoda lub choćby stanowi odwzorowanie wzrostu obciążeń (pasywów) poszkodowanego. Co więcej wartość wskazana w fakturze ze względu na przyjęty system rozliczeń nie podlega też weryfikacji według reguł gry rynkowej, albowiem wartość wynagrodzenia powoda nie stanowiła przedmiotu negocjacji między nim i poszkodowanym. Powyższe w ocenie Sądu przesądza za przyjęciem, że dla poszkodowanego, który pomimo, że jak wskazywała powódka obowiązujący u niej cennik zaakceptował, nie było w istocie ważne to jakie stawki - rynkowe czy też od rynkowych odbiegające - będzie stosował powód w rozliczeniach z ubezpieczycielem po nabyciu wierzytelności o zapłatę odszkodowania, albowiem zawierając umowę cesji wierzytelności w dniu zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, był świadom, że kosztów tych nie poniesie.

Konkludując, tutaj Sąd uznał, że przedstawiona faktura nie była przedmiotem weryfikacji z uwagi na procesy rynkowe i nic może być uznana za stwierdzającą istnienie zobowiązania pieniężnego do zapłaty wynagrodzenia między poszkodowaną, a powodem, w dochodzonej pozwem wysokości, a stanowi ona w istocie jedynie odzwierciedlenie wyliczenia kosztów najmu dokonane jednostronnie przez powoda i jako taka nie może mieć wartości dowodowej

w zakresie udokumentowania wysokości kosztów najmu. Wskazać bowiem należy, że poszkodowany nie może żądać zwrotu kosztów najmu w stawkach przewyższających stawki oferowane na lokalnym rynku (tylko i wyłącznie dlatego, że de facto kosztów tych osobiście nie poniesie), albowiem takie żądanie pozostaje w sprzeczności z powinnością przeciwdziałania powiększeniu się rozmiarów szkody, tym bardziej, że od racjonalnie działającego poszkodowanego należy, aby dbał w identyczny sposób o interesy drugiej strony zobowiązania, jak o swoje własne. W istocie zatem przy najmie bezgotówkowym konieczne jest odwołanie się do rynkowych cen za danego rodzaju usługi przy założeniu, że sytuacja poszkodowanej nie powinna ulec pogorszeniu.

Reasumując, tut. Sąd stanął na stanowisku, że koniecznym dla wykazania wysokości należnego powódce - jako cedentowi - odszkodowania, przy przyjęciu w/w modelu rozliczeń, okazało się przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, o który powódka – pomimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu – nie zawnioskowała, uniemożliwiając tym samym weryfikację wysokości dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 lutego 2012r w sprawie VIII Ga 320/11; wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 kwietnia 2013r (sygn. akt VIII Ga 49/13).

Dodatkowo Sąd zwrócił również uwagę, że w przypadku bezgotówkowego modelu rozliczeń, jako że mamy do czynienia z tzw. szkodą potencjalną powódka zgodnie z ogólnym rozkładem ciężaru dowodu, mając na uwadze zasadę pełnej kompensacji szkody, objętej jednak adekwatnym związkiem przyczynowym, prócz wysokości poniesionej w związku z najmem pojazdu szkody winna była wykazać przede wszystkim, że pojazd wynajęty przez poszkodowanego odpowiadał klasie pojazdu uszkodzonego, a ponadto, że najem był celowy i uzasadniony, tj. w szczególności, że poszkodowany nie miał obiektywnej możliwości zastąpienia pojazdu uszkodzonego innym. Powyższe jest tym bardziej istotne w sytuacji, kiedy poszkodowany prowadzi działalność gospodarczą i pojazdu tego używa w związku z tą działalnością. Nie jest bowiem oczywiste, że poszkodowany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej dysponował jedynie pojazdem uszkodzonym, a jeżeli tak rzeczywiście było, okoliczności te powinny zostać w sposób odpowiedni wykazane, tym bardziej, że możliwość zastąpienia pojazdu uszkodzonego innym znajdującym się w środkach trwałych przedsiębiorstwa pozwanego, z zasady wyklucza zasadność najmu pojazdu zastępczego.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności żądania pozostał także fakt, że wysokość kosztów najmu ustalona wspomnianą fakturą VAT (5 610zł) odbiega od wysokości, wskazanej w sporządzonym po zakończeniu najmu oświadczeniu (4 620 zł), będącej de facto przedmiotem przelewu, co dodatkowo wzbudziło wątpliwości Sądu co do zasadności żądania, jak i skuteczności przelewu wierzytelności ponad kwotę ustaloną oświadczeniem, nie czyniąc jej jednak – z przytoczonych już na wstępie względów - nieważną w całości.

Mając na uwadze powyżej omówione, a niewyjaśnione w toku postępowania wątpliwości co do zasadności najmu i wysokości poniesionej z tego tytułu szkody oraz fakt, że kontradiktoryjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla wykazania swoich twierdzeń, ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa zatem na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Jeżeli jednak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Oczywiście było, że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem oraz wysokością zgłoszonego roszczenia, któremu to obowiązkiem – w ocenie Sądu – nie sprostała. Powódka nie podjęła bowiem skutecznych działań zmierzających do wyjaśnienia wątpliwości, nie naprowadziła wniosków dowodowych mogących potwierdzić zasadność zaprezentowanego stanowiska. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczącej istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. i art.6 k.c. (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Reasumując, Sąd uznał, iż powód nie wykazał zasadności żądania, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Powód przegrał proces w całości i obowiązany jest do zwrotu pozwanej celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c.). Na koszty te składa się kwota 1200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804)

oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

Sygn. akt X GC 1317 /16

Zarządzenia:

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
  - pełnomocnikowi powoda
  - pełnomocnikowi pozwanego
3. Z apelacją lub za 21 dni.